

i denne Tid, og her bliver vel en Del at ordne, før der kan tænkes paa Afrejse.“

„Hils hende fra mig! Det gør mig ondt, at jeg ikke har kunnet tage Afsked med hende. Men ogsaa hende ser jeg vel i København. Farvel! — Farvel, Frøken!“

„Farvel!“ sagde Ragnhild. „Og Tak for alt,“ tilføjede hun, da han allerede havde fjernet sig nogle Skridt.

Han vendte sig om og hilste, idet han smilende trykkede Hatten ind mod Brystet.

„Ærbødigste Tjener, Frøken! ... Altid til Tjeneste!“

III

En sludfuld Efteraarsdag et Par Maaneder senere snoede et Ligtog sig langsomt op ad den bugtede Vej, der fra Skibberup Sande steg op til den gamle, ensomt liggende Næsse-Kirke, der knejsede ude over Fjorden. Det var Emanuel, der nu stedtes til Hvile.

Skønt hans Efterladte havde ønsket, at Begravelsen skulde foregaa i al Stilhed, havde der baade fra Vejlbj og Skibberup samlet sig et anseligt Følge. Vejen var sort af Vogne og Fodgængere; kun de haardeste Halse blandt Egnens „hellige“ havde holdt sig borte, fordi det var bleven bekendt, at der efter Hansines Ønske ikke skulde holdes nogen Tale ved Graven.

Der saaes saa godt som alle de gamle Ansigter, der i sin Tid stadig havde omgivet Emanuel; hans sidste Dages Ulykker havde faaet dem til at glemme fordums Strid. Endog „Vikingen“, Tømrer Nielsen med det mægtige Skæg, var kommen tilstede, om han end holdt sig allerbagest i Følget ligesom for dermed at antyde, at han ikke var der helt med god Vilje. Paa hans alvorsfulde Ansigt stod der ogsaa tydeligt at læse, at det ingenlunde havde været uden Betænkeligheder, han havde besluttet sig til at deltage i denne Ceremoni. Han hørte nu til Helvedsprædikantens svorne Mænd og nød megen Anseelse i Menigheden paa Grund af sin store Hellighed. Paa Dril havde Væver Hansen slaaet